

Sygn. akt III CSK 166/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Generalnej Dyrekcji Dróg
Krajowych i Autostrad
przeciwko M. T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądzającego od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 63 162 zł. na podstawie art. 225 w zw. z art. 224 § 2 k.c. jako wynagrodzenia za bezumowne korzystanie, przez nieprzedawniony okres 10 lat, z nieruchomości, którą pozwana sprzedała w 1989 r. pod budowę drogi publicznej.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości: art. 5 k.c., art. 7 k.c., art. 225 k.c., art. 162 k.p.c. i art. 379 pkt. 5 k.p.c., przy czym tego ostatniego przepisu przez wyjaśnienie czy nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy zarzutów podniesionych w apelacji stanowi pozbawienie strony możliwości obrony jej praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, powołanie się na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 2 k.p.c. wymaga przedstawienia występującego w sprawie zagadnienia prawnego przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego zagadnienia prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa. Jeżeli natomiast odwołano się do potrzeby wykładni, należy wskazać przepis prawa wymagający takiej wykładni oraz jej przedmiot i zakres. W obu przypadkach konieczne jest przedstawienie pogłębionego, wszechstronnego wyводу prawnego wskazującego na występowanie kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje wykładnia przepisu lub przedstawione zagadnienie prawne, a także wykazania ich istotnego, poważnego i uniwersalnego charakteru oraz potrzeby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury. Jeżeli w ramach drugiej przesłanki skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie, powinien przedstawić rozbieżne orzeczenia

sądowe zapadłe w wyniku dokonania różnej wykładni przepisu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała żadnej z tych okoliczności.

Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi lecz pytaniami o to, czy we wskazanym przez nią stanie faktycznym (nie w pełni odpowiadającym ustaleniom Sądów, którymi Sąd Najwyższy jest związany) dopuszczalne było wydanie wyroku uwzględniającego powództwo oraz czy Sąd właściwie zastosował wskazane przepisy oraz czy słusznie nie zastosował art. 5 k.c. Skarżąca nie przedstawiła żadnych poważnych i istotnych kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych powstałych na tle wskazanych przepisów ani potrzeby dokonania ich wykładni ze względu na poważne wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżne orzecznictwo sądowe. Uzasadnienie wniosku w istocie sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów, niedopuszczalnego w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) oraz polemiki ze stanowiskiem prawnym Sądu i krytyki odmowy zastosowania konstrukcji nadużycia prawa. Podkreślić należy, że niewątpliwie nie zachodzi potrzeba rozważenia, czy nierozpoznanie przez sąd drugiej instancji zarzutów podniesionych w apelacji prowadzi do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw i w konsekwencji do nieważności postępowania z przyczyn wskazanych w art. 379 pkt. 5 k.p.c., gdyż wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd drugiej instancji rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji, w tym w szczególności zarzut naruszenia art. 233 § 2 k.p.c., którego nierozpoznanie skarżąca wskazuje.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną i życiową pozwanej Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego.

[aw]